

Kitab Daniel - Saratus Genep Puluh Hiji

Peran Roma dina Ngaraketkeun Titingalian Nubuat Alkitab: Pamariksaan Jéntré kana Daniel Pasal Sabelas

Jeff Pippenger

2024-03-27

Wahyu dina Daniel pasal sabelas téh mangrupa titik rujukan utama pikeun sakabéh wahyu nubuatan Alkitab, sarta wahyu dina pasal sabelas diteguhkeun ku lambang Roma.

Sarta dina mangsa éta loba anu bakal narajang ngalawan raja kidul; deuih para tukang ngarampog tina bangsamu bakal ngagungkeun dirina pikeun netepkeun tetenjoan éta; tapi maranéhna bakal tumpur. Daniel 11:14.

Jones nyanghareupan ayat saméméhna kieu:

“Waktu urang Amori geus nyampurnakeun ukuran kajahatanna, tempat maranéhna dipasrahkeun ka Israil, umat Allah. Waktu Israil, nuturkeun jalan bangsa-bangsa kapidir, ogé ngeusian cangkir kajahatan, Allah ngangkat karajaan Babul, sarta nyabut sagalana. Waktu Babul geus ngeusian cangkir kajahatanna, kakawasaan dipindahkeun ka Persia. Jeung waktu malaikat dipalingkeun ku kajahatan urang Persia, mangka pangeran Yunani datang sarta nyapukeun éta sakabéhna.”

“Sarta sabaraha lilana kakawasaan Grik téh kudu lumangsung? Iraha éta kudu dipatahkeun? ‘Nalika jalma-jalma durhaka geus nepi ka pinuhna.’ Bangsa éta nangtung nepi ka geus ngeusian ukuran kajahatanana, tuluy kakawasaanana dipindahkeun ka karajaan séjén. Kakawasaan anu narima pindahan éta nyaéta Romawi, sakumaha urang terang tina Daniel 11:14. ‘Jeung dina mangsa éta loba anu bakal nangtung ngalawan raja kidul; deuih para garong ti bangsamu bakal ngangkat dirina pikeun netepkeun tetenjoan; tapi maranéhna bakal rubuh.’ Bangsa ieu ditunjuk minangka bangsa para garong—barudak para garong, sakumaha ceuk catetan sisi tina éta téks.”

“Ieu téh jalma-jalma anu ayeuna dipaparinkeun karajaan, sarta keur naon?—‘Barudak para rampog bakal ngagedékeun dirina sorangan pikeun netepkeun tetempoan éta.’ Nalika bangsa ieu mucunghul dina panggung sajarah, mangka asuplah éta hal anu netepkeun tetempoan, éta anu jadi hiji obyék agung tina tetempoan éta, éta hiji tanda utama dina runtuyan tetempoan anu parantos dipaparinkeun ku Allah ngaliwatan para nabi pikeun sagala jaman.” A. T. Jones, *The Columbian Year and the Meaning of the Four Centuries*, 6.

Jones nyebutkeun yén nalika kakawasaan Romawi “muncul dina panggung, harita asup éta hal anu netepkeun” ... “garis paningal anu geus dipasihkeun ku Allah ngaliwatan para nabi pikeun salamina.” Dina sajarah Miller, kaum Protestan ngajar, sakumaha Adventisme Laodikea ayeuna ogé ngalakukeun, yén para perampok ti bangsamu ngawakilan Antiochus Epiphanes, saurang raja Seleukid anu maréntah ti taun 175 nepi ka 164 SM. Anjeunna téh anggota dinasti Seleukid, anu mangrupa salah sahiji nagara panerus Yunani anu timbul tina ragnagna kakaisaran Alexander

Agung. Paséa ngeunaan perkara ieu kacida hususna dina sajarah Millerit, nepi ka idéntifikasi Antiochus Epiphanes digambarkeun dina bagan panaratas taun 1843.

Rujukan ka Antiokhus dina bagan éta ngawakilan hiji-hijina rujukan kana hal anu teu kapanggih dina Firman nubuat Allah. Éta dicantumkeun di dinya pikeun ngabantah ajaran palsu kaum Protestan dina mangsa éta, anu ayeuna jadi ajaran palsu Adventisme Laodikea. Naha William Miller ngartos jerona pentingna ngartos yén Roma téh kakawasaan dunyawit anu ngadegkeun “garis paningal anu ku Allah geus dipasihkeun ngaliwatan para nabi pikeun salawasna,” masih diragukeun, tapi éta geus cukup écés pikeun nangtayungan kalawan pageuh kanyataan yén Roma ngadegkeun éta paningal.

Lamun euweuh tetenjoan, rahayat binasa; tapi anu ngajaga hukum, bagja manéhna. Siloka 28:14.

Salomo nyatet yén di tempat euweuh tetenjoan, umat binasa, jeung kecap Ibrani “tetenjoan,” dina ayat opat welas téh sarua jeung anu aya dina paribasa Salomo. Tetenjoan téh mangrupa perkara hirup atawa paéh, jeung “tetenjoan” éta diteguhkeun ku lambang Roma. Kecap “tetenjoan” dina ayat opat welas téh sarua jeung kecap pikeun tetenjoan dina Habakkuk, pasal dua.

Abdi baris nangtung dina pangjagaan abdi, sarta netepkeun diri abdi dina munara, jeung ngawaskeun pikeun ningali naon anu ku Mantenna bade didawuhkeun ka abdi, sarta naon anu bade ku abdi dijawaban nalika abdi ditegor. Jeung PANGERAN ngawaler ka abdi, sarta ngandika, Tuliskeun eta tetenjoan, sarta jadikeun eta écés dina papan-papan, supaya anu maca eta bisa lumpat. Sabab eta tetenjoan masih kénéh pikeun waktu anu geus ditangtukeun, tapi dina tungtungna eta bakal nyarita, sarta moal ngabohong: sanajan eta lila datangna, antosan eta; sabab eta tangtu bakal datang, eta moal tunda deui. Habakkuk 2:1–3.

Kecap “ditegor” dina ayat kahiji hartina “dibantah ku alesan”. William Miller nya éta panénjo anu dipasang dina munara dina sajarah gerakan malaikat kahiji jeung kadua, sarta nalika dina perlambang nubuat anjeunna nanyakeun naon anu kudu dijawabna dina pasualan bantahan dina sajarahna, anjeunna diparéntahkeun supaya nulis eta titingalian, anu diteguhkeun ku lambang Roma. Luyu jeung kanyataan ieu, nalika kaum Millerite ngahasilkeun bagan panaratas taun 1843 dina minuhan tilu ayat ieu dina Habakkuk, maranéhna méré rujukan ka puseur pisan tina pasualan bantahan anu ku maranéhna keur dipigawé. Tangtu baé, maranéhna henteu ngarti yén rujukan maranéhna ka bantahan bodo yén Antiochus Epiphanes téh kakawasaan anu netepkeun eta titingalian ngawakilan pasualan bantahan dina Habakkuk pasal dua, tapi Sister White nyarios yén bagan éta “diarahkeun ku panangan Gusti, sarta teu meunang dirobah,” ku kituna rujukan kana pasualan bantahan dina bagan éta asalna tina panangan Allah.

Kaum Millerite ngartos kalayan leres yén kuciwa anu kahiji dina 19 April 1844 ngamimitian mangsa tunda, sakumaha dirujuk ku Habakkuk sareng ogé ku misil Mateus ngeunaan sapuluh parawan. Maranéhna ogé ngartos yén dua nubuat éta raket patalina langsung jeung Yehezkiel pasal dua welas, tempat Yehezkiel nandaan hiji jangka waktu nalika pangaruh unggal tetenjoan bakal kajadian. Kecap “tetenjoan” éta nyaéta kecap Ibrani anu sarua jeung anu ayeuna keur urang talungtik. Ku sabab kitu Jones leres nalika anjeunna nyatakeun, “Nalika” Roma “muncul dina

panggung, harita asup anu netepkeun tetenjoan, anu jadi hiji obyék agung tina tetenjoan, hiji patokan utama dina garis tetenjoan anu ku Allah geus dipasihkeun ngaliwatan para nabi pikeun sagala jaman.” Roma netepkeun sakabéh tetenjoan tina Firman nubuat Allah, sarta leuwih husus deui, Roma lah anu jadi dasar sakabéh wangunan pasalABELAS.

Nalika Sister White nyebut kana kacumponan anu pamungkas tina pasalABELAS dina kitab Daniel sarta nyatakeun yén “seueur tina sajarah anu geus lumangsung dina kacumponan nubuat ieu bakal diulang deui,” anjeunna keur nangtukeun yén sajarah-sajarah dina pasalABELAS anu geus kacumponan saméméhna mangrupa lambang tina ayat-ayat panungtung dina Daniel pasalABELAS. Jejer tina ayat-ayat panungtung dina pasalABELAS téh nyaéta raja ti kalér, anu di dinya ngalambangkeun Roma modéren. Ku sabab éta, sajarah-sajarah dina Daniel pasalABELAS anu diulang deui téh mangrupa sajarah-sajarah anu ngawakilan Roma.

Dina genep ayat pamungkas dina pasalABELAS, Roma modéren (raja kalér) nalukkeun tilu kakawasaan géografis. Dina ayat kaopat puluh anjeunna nalukkeun raja kidul (urut Uni Soviét dina taun 1989), tanah anu mulya (Amérika Sarikat dina hukum Minggu anu baris geura datang), jeung Mesir (sakuliah dunya sakumaha diwakilan ku Perserikatan Bangsa-Bangsa). Dina Daniel pasalABELAS, Roma kahiru digambarkeun nalukkeun tilu kakawasaan géografis pikeun ngarebut dunya anu dipikawanoh dina mangsa harita, tuluy Roma kapapaan digambarkeun nalukkeun tilu kakawasaan géografis pikeun ngarebut bumi.

Roma kahiru first disebutkeun dina ieu pasal dina ayat opat welas, sangkan dipikawanoh minangka lambang anu netepkeun tetenjoan éta, tapi naékna kana kakawasaan kakara dibahas dina ayat genep welas. Karajaan Aleksander Agung kabagi jadi opat bagian minangka panggenepan kana Firman nubuat Allah, tapi opat bagian éta gancang ngahiji kana dua lawan utama anu dina carita nubuat anu nuluy nepi ka panutup ieu pasal dipikawanoh minangka raja kidul atawa raja kalér. Dina ayat opat welas kakawasaan Roma anu keur naék disebutkeun minangka kakawasaan anu bakal netepkeun tetenjoan éta, tapi poko-poko anu keur dibahas téh nyaéta pasualan-pasualan antara sésa-sésa karajaan Aleksander sakumaha diwakilan ku raja-raja kalér jeung kidul.

Dina ayat lima welas, eta dua raja téh masih kénéh kalibet dina perjuangan maranéhna, sarta raja ti kalér keur unggul. Tapi dina ayat genep welas, Roma datang, sarta ayat éta nyebutkeun, “Tapi manéhna anu datang ngalawan anjeunna,” hartina yén nalika Roma datang ngalawan raja ti kalér anu kakara unggul ngalawan raja ti kidul, raja ti kalér moal sanggup nangtung ngalawan Roma. Roma nu unggul, sarta dina ayat genep welas, Roma ogé kudu nangtung di tanah kamulyaan Yuda. Dina ayat tujuh welas, Roma bakal “ngarahkeun rarayna pikeun asup kalayan kakuatan sakuliah karajaanana.” Anjeunna ngarebut raja ti kalér anu teu sanggup nangtung di hareupeunna, tuluy anjeunna ngarebut Yuda, tuluy anjeunna asup ka Mesir.

Jeung dina mangsa eta bakal loba anu nangtung ngalawan raja kidul; kitu deui para panggarong ti bangsamu bakal ngangkat diri pikeun netepkeun eta tetenjoan; tapi maranehna bakal gugur. Ku sabab kitu raja kalér bakal datang, ngagundukkeun benteng, sarta ngarebut kota-kota anu pangkuatna dipager; jeung pasukan kidul moal sanggup nahan, kitu deui rahayat pilihanana, sarta moal aya kakuatan pikeun nahan. Tapi anu datang ngalawan anjeunna bakal

ngalakukeun nurutkeun kahayangna sorangan, jeung moal aya saurang ogé anu bakal tahan di hareupeunna; sarta anjeunna bakal nangtung di tanah anu mulya, anu ku pananganna bakal dibinasakeun. Anjeunna ogé bakal ngarahkeun niatna pikeun asup kalayan kakawasaan sakuliah karajaanna, jeung jalma-jalma anu lempeng bareng jeung anjeunna; kitu bakal dilampahkeunana: sarta anjeunna bakal maparinkeun ka anjeunna putri ti awewe-awewe, pikeun ngaruksak dirina; tapi manehna moal nangtung di pihakna, jeung moal jadi pikeun anjeunna. Daniel 11:14–17.

Pangalungguhan anu digambarkeun dina ieu ayat-ayat téh mangrupa kalaksananaan tina Daniel pasal dalapan.

Jeung tina salah sahiji éta kaluar hiji tanduk leutik, anu jadi kacida gedéna, ka beulah kidul, ka beulah wetan, jeung ka tanah anu endah. Daniel 8:9.

Tanduk leutik dina ayat kasalapan téh nyaéta Roma kapid, sarta ayat kasalapan netelakeun, saluyu jeung ayat opat belas nepi ka tujuh belas dina pasal sabelas, yén Roma kapid bakal nalukkeun tilu wewengkon géografis nalika éta nyekel kakawasaan dunya. Wewengkon-wewengkon éta nyaéta kidul (Mesir), wétan (Suriah, raja kalér), jeung tanah anu éndah (Yuda). Sajarah dina ayat genep belas jeung tujuh belas mangrupikeun perlambang kana panaklukan sajarah tilu-léngkah ku Roma modéren dina ayat opat puluh nepi ka opat puluh tilu, sabab sakumaha anu ditegeskeun ku Sadérék White, “Much of the history that has taken place in fulfillment of this prophecy will be repeated.”

“Sanajan Mesir teu bisa nangtung ngalawan Antiokhus, raja ti kalér, Antiokhus ogé teu bisa nangtung ngalawan urang Romawi, anu ayeuna datang ngalawan anjeunna. Teu aya deui karajaan-karajaan anu sanggup nahan kakawasaan anu keur naék ieu. Siria ditaklukkeun, tuluy diasupkeun kana kakaisaran Romawi, nalika Pompey, taun 65 SM, nyabut kagungan Antiokhus Asiaticus, sarta ngajadikeun Siria hiji propinsi Romawi.

“Eta kakawasaan anu sarua oge bakal nangtung di Tanah Suci, sarta ngancurkeunana. Roma jadi pakait jeung umat Allah, nya eta urang Yahudi, ku hiji pasatujuan, dina taun 162 SM, ti saprak éta tanggalna eta nyekel tempat anu utama dina kalénder nubuat. Sanajan kitu, Roma teu acan meunang kakawasaan yurisdiksi kana Yudea ku panaklukan anu sabenerna nepi ka taun 63 SM; sarta hal eta lumangsung ku cara kieu dina handap.”

“Dina waktu Pompey mulang ti ekspedisi na ngalawan Mithridates, raja Pontus, aya dua nu silih saingan, nyaéta Hyrcanus jeung Aristobulus, keur silih parebut makuta Yudea. Perkara maranéhna dibawa ka hareupeun Pompey, anu geura nyaho kana teu adilna tuntutan Aristobulus, tapi anjeunna hayang nunda heula putusan dina éta perkara nepi ka sanggeus ekspedisi nu geus lila dipikahayangna ka tanah Arabia, bari jangji yén sanggeus éta anjeunna bakal mulang, sarta ngabéréskeun urusan maranéhna sakumaha nu katingali adil tur pantes. Aristobulus, sanggeus ngararasakeun maksud sajatina Pompey, buru-buru mulang ka Yudea, ngamanggul pakarang ka rahayatna, sarta nyiapkeun pertahanan nu kuat, kalawan tékad, dina sagala résiko, rek nahan makuta éta, anu geus diprediksina bakal diputuskeun ka nu séjén. Pompey raket nuturkeun nu ngungsi éta. Nalika anjeunna ngadeukeutan Yerusalem, Aristobulus, mimiti hanjakal kana léngkahna, kaluar rék nepungan anjeunna, sarta ngupayakeun pikeun ngarumuskeun karapihan ku jangji pasrah sapinuhna jeung jumlah artos

nu gedé. Pompey, narima éta tawaran, ngutus Gabinius, mingpin hiji pasukan leutik, pikeun narima éta artos. Tapi nalika éta létnan jenderal nepi ka Yerusalem, anjeunna manggihan panto-panto gerbang ditutup pikeun anjeunna, sarta ti pucuk témbok anjeunna dibéjaan yén kota éta moal nangtung kana perjangjian éta.”

“Pompey, sangkan ulah kabobodo ku cara kieu tanpa hukuman, nahan Aristobulus, anu ku manéhna geus dipiara tetep aya babarengan jeung dirina, dina beusi, tuluy geuwat maju ngalawan Yerusalem kalayan sakabéh pasukanana. Golongan pangrojong Aristobulus miharep ngabéla éta tempat; ari golongan Hyrcanus mah miharep muka gapura. Ku sabab anu pamungkas éta jumlahna leuwih loba, sarta unggul, Pompey dipasih jalan asup kalayan bébas ka jero kota. Ku lantaran kitu, para pangikut Aristobulus mundur ka gunung Bait Allah, kalawan pageuh netepkeun haté pikeun ngabéla éta tempat sakumaha pageuhna Pompey rék nalukkeunana. Dina ahir tilu bulan, hiji lolongkrang dina témbok geus dijieun cekap pikeun hiji panyerangan, sarta éta tempat direbut ku seukeutna pedang. Dina pembantaian anu matak pikagét sanggeusna, dua belas rébu urang dipaéhan. Ieu téh hiji panénjo anu matak ngageremkeun haté, ceuk éta sajarawan, ningali para imam, anu dina waktu éta keur katarajang dina palayanan ilahi, kalawan leungeun tenang jeung maksud anu pageuh neruskeun padamelan anu geus biasa maranéhna laksanakeun, saolah-olah teu sadar kana huru-hara galak éta, sanajan di sabudeureun maranéhna babaturan-babaturan dipasrahkeun kana pangpeuncitan, sarta sanajan mindeng getih maranéhna sorangan campur jeung getih kurban-kurban maranéhna.”

“Sanggeus ngeureunkeun perang, Pompey ngancurkeun témbok Yerusalem, mindahkeun sababaraha kota tina kakawasaan Yudea ka kakawasaan Siria, sarta maksa urang Yahudi mayar upeti. Ku kituna, pikeun kahiji kalina Yerusalem ku panaklukan dipasrahkeun kana leungeun kakawasaan éta, anu baris nyekel ‘tanah anu mulya’ dina cengkraman beusina nepi ka tumpur pisan dikonsumsi.”

“AYAT 17. Anjeunna ogé bakal ngarahkeun rarayna pikeun asup kalawan kakawasaan sakuliah karajaan, sarta jalma-jalma nu lempeng bareng jeung anjeunna; kitu anjeunna bakal ngalakukeunana; sarta anjeunna bakal mikeun ka anjeunna putri ti antara awéwé-awéwé, pikeun ngarusak anjeunna: tapi manéhna moal nangtung di pihakna, jeung moal jadi pikeun anjeunna.”

“Bishop Newton nyayagikeun bacaan séjén pikeun ayat ieu, anu katingalina leuwih écés ngébréhkeun hartina, kieu: ‘Anjeunna ogé bakal netepkeun rarayna pikeun asup kalayan maksa kana sakuliah karajaan.’ Ayat 16 parantos mawa urang nepi ka panaklukan Siria jeung Yudea ku bangsa Romawi. Roma saméméhna geus nalukkeun Makedon jeung Trasia. Mesir ayeuna ngan hiji-hijina bagian anu kari tina ‘sakuliah karajaan’ Aleksander, anu tacan ditundukkeun kana kakawasaan Romawi, anu ayeuna netepkeun rarayna pikeun asup kalayan maksa ka nagara éta.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 258–260.

Urang parantos nyatet, leuwih ti sakali dina ieu artikel, kumaha ayat tilu puluh jeung tilu puluh hiji tina Daniel sabelas saluyu jeung ayat opat puluh jeung opat puluh hiji, sarta sajarah ayat tilu puluh jeung tilu puluh hiji ogé saluyu jeung ngacabutna tilu tanduk.

Kuring merhatikeun tanduk-tanduk éta, sarta, behold, mucunghul di antarana hiji tanduk leutik deui, anu di hareupeunana tilu tina tanduk-tanduk anu kahiji dicabut nepi ka akar-akarna; sarta, behold, dina tanduk ieu aya panon kawas panonna manusa, jeung hiji sungut anu ngucapkeun perkara-perkara anu agung. ... Jeung ngeunaan sapuluh tanduk anu aya dina sirahna, jeung ngeunaan tanduk anu séjén anu mucunghul, anu di hareupeunana tilu ragrag; nya éta tanduk anu miboga panon, jeung sungut anu ngucapkeun perkara-perkara anu kacida agungna, anu rupana leuwih gagah batan babaturan-babaturanana. Daniel 7:8, 20.

Sakumaha Daniel pasal dalapan ayat salapan ngagambarkeun tilu wewengkon géografis panaklukan anu ngadegkeun Roma pagan dina tahta, kitu deui, panyabutan tanduk-tanduk éta (anu ngagambarkeun bangsa Heruli, Ostrogoth, jeung Vandal) ngagambarkeun tilu wewengkon géografis panaklukan anu ngadegkeun Roma kapausan dina tahta. Duanana sajarah éta saluyu jeung Daniel sabelas ayat opat puluh nepi ka opat puluh tilu, sarta panyabutan tilu tanduk éta saluyu jeung sajarah dina ayat tilu puluh jeung tilu puluh hiji.

“AYAT 8. Kuring nengetan tanduk-tanduk éta, sarta, ieu aya tanduk leutik séjén mucunghul di antara éta tanduk-tanduk; di hareupeunana aya tilu tina tanduk-tanduk anu ti heula dicabut nepi ka akar-akurna; sarta, ieu aya dina tanduk ieu panon kawas panon manusa, jeung sungut anu ngucapkeun perkara-perkara anu agung.’

“Daniél niténan tanduk-tanduk éta. Tanda-tanda hiji gerakan anu anéh mucunghul di antarana. Hiji tanduk leutik (mimitina leutik, tapi engké leuwih gedé batan sasamana) ngadorong dirina nepi ka mucunghul di antarana. Eta teu puas ku saukur anteng manggihan tempatna sorangan, tuluy ngeusian éta; éta kudu nyingkirkeun sabagian anu séjén, sarta ngarampas tempat maranéhna. Tilu karajaan dicabut di hareupeunana. Tanduk leutik ieu, sakumaha engké urang bakal boga kasempetan pikeun merhatikeunana leuwih jéntré, nya éta kapausan. Tilu tanduk anu dicabut di hareupeunana nya éta Heruli, Ostrogoths, jeung Vandals. Jeung alesan naha maranéhna dicabut téh ku sabab maranéhna nentang kana pangajaran jeung klaim hirarki kapausan, ku kituna ogé nentang kaunggulan dina garéja tina uskup Roma.”

“Jeung ‘dina tanduk ieu aya panon saperti panon manusa, jeung sungut nu nyarita hal-hal anu agung,’ eta panon mangrupikeun lambang anu merenah pikeun kapinteran, katerobosan pamahaman, kalicikan, jeung paningal jauh tina hirarki kapausan; ari sungut nu nyarita hal-hal anu agung, mangrupikeun lambang anu merenah pikeun klaim-klaim sombong para uskup Roma.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 132–134.

Nya éta Roma anu netepkeun paningal nubuat Alkitab, hususna paningal dina Daniel pasal sabelas. Dina éta pasal, loba sajarah nubuat anu geus kaeusi saméméh gerakan Millerite baris diulang deui dina genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas. Panaklukan kana tilu halangan géografis anu ngadegkeun boh Roma kaping boh Roma kapausan dina tahta digambarkeun dina pasal sabelas, sarta éta dua gambaran ngalambangkeun waktu nalika Roma modéren deui diadegkeun dina tahta. Nya éta Roma anu netepkeun éta paningal, jeung Paulus ngaidéntifikasi yén Roma kapausan témbong dina waktuna.

Ulah aya jalma nu nipu ka maraneh ku jalan naon baé; sabab poé éta moal datang, lamun can datang heula murtad, sarta can dinyatakeun éta manusa dosa, anak kabinasaan; anu ngalawan

sarta ngangkat dirina luhureun sagala nu disebut Allah, atawa nu disembah; nepi ka anjeunna, saolah-olah Allah, linggih di Bait Allah, bari nembongkeun dirina yén anjeunna téh Allah. Naha maraneh henteu émut, yén waktu kami masih kénéh aya jeung maraneh, kami geus nyaritakeun hal-hal ieu ka maraneh? Jeung ayeuna maraneh nyaho naon anu nahan, supaya anjeunna dinyatakeun dina waktuna. 2 Tesalonika 2:3–6.

Kapamimpinan paus nyokot tahta minangka karajaan kalima dina nubuat Alkitab dina taun 538, sarta loba jalma anu nganggap ayat kagenep, tangtu bakal nyangka yén Paulus maksudna yén “Kapapaan bakal diungkabkeun dina taun 538.” Ieu bisa jadi leres, tapi sahenteuna éta ngan ukur bebeneran sekundér tina naon anu keur diidentifikasi ku Paulus. Paulus, saperti sakumna nabi, nyarios leuwih loba ngeunaan poé-poé pamungkas tibatan ngeunaan mangsa hirupna sorangan. Anjeunna nujul kana kumaha kapapaan bakal diungkabkeun sacara nubuat, sabab salaku nabi anjeunna sapamadegan jeung sakumna nabi séjénna. Garis demi garis, jalma-jalma anu teu boga titingalian bakal binasa, sarta jalma-jalma anu teu boga titingalian, teu boga titingalian lantaran maranéhna henteu terang naon anu netepkeun éta titingalian. Nyaho yén Roma netepkeun éta titingalian mangrupa pamahaman hirup-atawa-paéh. Paulus, dina kasaluyuan jeung nabi-nabi séjén, keur ngidentifikasi yén naon anu ngungkabkeun Roma kapapaan, nyaéta Roma dina poé-poé pamungkas, nya éta “waktuna.” “Waktu” nubuat anu pakait jeung Roma, nya éta anu ngungkabkeun naon jeung saha éta Roma.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Rasul Paulus, dina suratna anu kadua ka urang Tesalonika, geus ngaramalkeun murtad anu gedé anu bakal ngahasilkeun ngadegna kakawasaan kapapaan. Anjeunna nyatakeun yén poé Kristus moal datang, ‘iwal lamun murtad datang heula, sarta eta manusa dosa dinyatakeun, anak kabinasa; anu ngalawan sarta ngagungkeun dirina saluhureun sagala anu disebut Allah, atawa anu disembah; nepi ka manéhna, saolah-olah jadi Allah, linggih di Bait Allah, nembongkeun dirina yén manéhna téh Allah.’ Sarta salajengna, rasul ngingetkeun dulur-dulurna yén ‘rusiah kajahatan geus mimiti jalan.’ 2 Tesalonika 2:3, 4, 7. Malah dina mangsa anu kacida awalna eta, anjeunna geus ningali, lalaunan nyusup kana gereja, kasalahan-kasalahan anu bakal nyiapkeun jalan pikeun mekarkeun kapapaan.”

Saeutik demi saeutik, mimitina sacara nyumput jeung dina kasunyian, tuluy beuki écés nalika éta beuki nguat sarta ngawasa pikiran manusa, “misteri kajahatan” neraskeun pagaweanana anu nipu jeung ngahujat. Ampir teu karasa, kabiasaan-kabiasaan kapir asup ka jero garéja Kristen. Roh kompromi jeung kasaluyuan ditahan sawatara waktu ku panganiayaan anu galak nu karandapan ku garéja dina mangsa paganisme. Tapi nalika panganiayaan eureun, sarta agama Kristen asup ka karaton jeung ka istana para raja, éta ninggalkeun kesederhanaan anu handap asor milik Kristus jeung rasul-rasul-Na, tuluy ngagentosna ku kamulyaan jeung kasombongan para imam jeung pangawasa kapir; sarta gaganti sarat-sarat Allah, éta ngagantikeunana ku téori-téori jeung tradisi-tradisi manusa. Pertobatan nominal Konstantinus, dina bagian awal abad kaopat, nyababkeun kabagjaan anu gede; sarta dunya, katutupan ku wangun kabeneran, leumpang asup ka jero garéja. Ti dinya, pagawean karuksakan ngajalankeun kamajuanana kalayan gancang. Paganisme, sanajan katingalina geus dikalahlakeun, justru jadi nu ngéléhkeun. Rohna ngawasa garéja. Doktrin-doktrin,

upacara-upacara, jeung tahayul-tahayulna diasupkeun kana iman jeung ibadah para pangikut Kristus anu ngan ukur ngaku-ngaku.

“Kompro ieu antara paganisme jeung Kakristenan ngabalukarkeun mekarna ‘jalma dosa’ anu geus diprediksikeun dina nubuat minangka anu ngalawan Allah sarta ngangkat dirina saluhureun Allah. Éta sistem agama palsu anu raksasa téh mangrupa mahakarya tina kakawasaan Sétan—hiji monumén tina upaya-upayana pikeun nangtukeun dirina dina tahta supaya maréntah bumi nurutkeun pangersa-Na.” *The Great Controversy*, 49, 50.